

Hồi 3

Ma Vương

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên tấn công luôn hai chưởng. Áo Không đạo giả chỉ dùng năm thành công lực giơ tay lên khế gạt một cái. Chưởng phong của hai người vừa va đụng nhau, lão đạo sĩ đã cảm thấy một luồng hơi nóng như thiêu, xuyên qua chưởng phong của mình, xâm lấn vào tận trái tim, liền rùng mình một cái và loạng choạng lui về phía sau hai bước.

Còn thiếu nữ áo xanh thì bị đẩy lui về phía sau năm, sáu bước và ngồi phịch xuống đất hơi thở hồng hộc.

Phương Sách thấy thế động lòng thương nàng ta liền.

Áo Không đạo giả đường đường là một vị chưởng môn của một đại phái như vậy mà bị một con nhỏ đẩy lui hai bước như thế, hổ hện quá hóa tức giận và nghĩ bụng:

“Vừa rồi chưởng phong của con nhỏ nóng như lửa thiêu như vậy võ công của nó có thể nào cũng có liên can với võ học của Tử Vong thuyền chủ. Hơn nữa vừa rồi Tử Vong thuyền chủ nói tới ta con nhỏ đã nổi giận ngay. Chẳng lẽ con nhỏ này lại có huyết hải thâm thù với ta chăng ? Nó nhỏ như thế mà đã có công lực cao siêu như vậy, nếu nó luyện tập thêm vài năm nữa công lực của nó thể nào cũng phải tinh thâm thêm. Lúc ấy có phải Tử Vong thuyền chủ như hổ thêm cánh ? Vậy ta không thể để yên cho nó được.”

Nghĩ tới đó lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng ngấm ngấm vận Huyền Cương chân khí tuyệt học của Côn Luân lên tới tám thành để chuẩn bị ra tay hạ sát con nhỏ.

Tử Vong thuyền chủ chú ý tới hai tay của lão đạo sĩ ngay. Thiếu nữ áo xanh vừa bò dậy, Áo Không đạo giả đã từ từ tiến lên ...

Huyền Cốc Dị Tú thấy thế mặt liền biến sắc thì Áo Không đạo giả đã hét lớn một tiếng, đưa tay ra tấn công luôn. Tử Vong thuyền chủ cười khi một tiếng vội tiến lên ngay. Huyền Cốc Dị Tú cũng rú lên một tiếng thực dài và phi thân ra luôn.

Phương Sách ngạc nhiên vô cùng không hiểu sự phụ của mình lại nhảy ra như vậy làm chi ? Chàng vội đưa mắt nhìn ra bên ngoài đã thấy bốn người vừa chập vào nhau lại lui ra ngay về phía sau mấy bước liền. Huyền Cốc Dị Tú tay đang dắt thiếu nữ áo xanh mồm thì tùm tùm cười.

Thì ra Huyền Cốc Dị Tú với Tử Vong thuyền chủ cùng ra tay cứu thiếu nữ một lúc nhưng Dị Tú nhanh tay hơn.

Ảo Không đạo giả rất ngạc nhiên, mặt vội biến sắc nhưng tới khi ông ta nhìn kỹ thấy người vừa hiện thân ra lại là Huyền Cốc Dị Tú, một thế ngoại kỳ nhân nên ông ta chỉ hơi ngạc nhiên một chút đã vội chấp tay vái chào vừa cười vừa nói:

- Hôm nay Ảo Không đạo giả được tiếp kiến Vũ Nội Nhất Kỳ đã hơn ba mươi năm không hạ sơn thì còn gì hân hạnh bằng.

Dị Tú cười ha hả đáp:

- Tại hạ là sơn giả thôn phu đâu dám nhận nhã hiệu ấy. Không ngờ đạo trưởng vẫn còn nhớ ra được lão phu như vậy. Nay đạo giả đã làm chưởng môn phái Côn Luân thế còn bạn của của lão phu Ảo Ảnh hiện giờ ở đâu ? Chẳng lẽ bạn ấy đã qui ẩn rồi chăng ?

Ảo Không tỏ vẻ rầu rĩ khẽ đáp:

- Mười sáu năm trước ân sư đã chứng quả hoàn chân ...

Nói tới đó người chưởng môn bỗng nghĩ tới việc gì vội trở mắt lên nhìn thiếu nữ áo xanh hoàì.

Tử Vong thuyền chủ vẫn lạnh lùng như trước, lên tiếng hỏi Dị Tú:

- Huyền Cốc Dị Tú, đệ tử đích truyền của bạn có tới không ?

Y chưa nói dứt, Phương Sách đã nhanh như điện chớp ở sau tảng đá phi thân ra, tay cầm thanh bảo kiếm tiến đến cạnh Dị Tú lớn tiếng đáp:

- Phương Sách tôi có đây. Chẳng hay thuyền chủ có việc gì chỉ giáo thế ?

Thấy thân pháp của Phương Sách nhanh nhẹn như vậy, Ảo Không cũng phải gật đầu khen ngợi.

Mặt lộ vẻ kinh ngạc, Tử Vong thuyền chủ vẫn lạnh lùng cười nhạt một tiếng rồi tiến lên một bước ngấm nhìn Phương Sách hoàì.

Ảo Không đạo giả vừa nhìn thiếu nữ áo xanh vừa ngấm nghĩ nhưng thiếu nữ áo xanh vẫn chưa nguôi cơn giận cứ trợn mắt lên nhìn lão đạo sĩ hoàì.

Tử Vong thuyền chủ quay người lại quát hỏi Ảo Không đạo giả:

- Đêm hôm nay chưa đến lượt người xuống thuyền bồng thuyền chủ, hãy để cho người được sống thêm vài ngày nữa.

Ảo Không đạo giả định ra tay hạ sát thủ nhưng không hiểu nghĩ đến một việc gì liền quay người phi thân thẳng về phía thượng du đi luôn.

Thiếu nữ áo xanh định đuổi theo nhưng tay nàng đã bị tay của Dị Tú nắm chặt nên mất cả hơi sức không sao cử động được.

Tử Vong thuyền chủ nhìn Áo Không đi khỏi khế buông tiếng cười nhạt rồi quay người lại chỉ Phương Sách mà hỏi Dị Tú rằng:

- Bạn thâu đệ tử này từ hồi nào thế ?

Dị Tú ngạc nhiên vội hỏi lại:

- Thuyền chủ hỏi như thế để làm chi ?
- Bốn thuyền chủ muốn biết rõ thân thế của y.
- Có liên can gì đến thuyền chủ ?

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt quay lại ngắm nghía Phương Sách một hồi và hỏi tiếp:

- Bạn không chịu nói ư ?

Dị Tú ngẩng mặt lên hững hờ đáp:

- Đêm nay lão phu tới đây chỉ vì vấn đề này !
- Đó mới là một vấn đề.

Thấy thuyền chủ nói như vậy, Dị Tú vội hỏi tiếp:

- Vấn đề thứ là vấn đề gì ?
- Hãy đấu một chưởng đã.
- Được ! Hãy đấu một chưởng trước rồi sẽ nói chuyện sau.
- Không ! Nói trước mới đấu sau !
- Thuyền chủ muốn lão phu nói gì ?
- Đệ tử đích truyền của bạn là Phương ... Phương cái gì ? Thân thế của y ...

Phương Sách nghe tới đó cảm thấy rất gâý cấn vì thân thế của mình ra sao sư phụ vẫn chưa chịu nói cho mình hay. Đêm nay mới chịu nói thổ lộ như vậy chàng không hồi hộp sao được ?

Tử Vong thuyền chủ bỗng cười the thé lên tiếng, nói tiếp:

- Để bốn thuyền chủ nói hộ bạn vậy nhé ?

Dị Tú ngạc nhiên vô cùng, Tử Vong thuyền chủ lại khế hỏi:

- Có phải bạn nhạt được y vào đêm Trung Thu vào hồi mười tám năm về trước không ?

- Thuyền chủ lầm rồi. Đó là sáng ngày hôm mười sáu chứ không phải đêm Trung Thu.

- Ủ ... lượm được ở trong tay của một thiếu phụ xinh đẹp tuổi trạc ba mươi ?

- Thuyền chủ lầm rồi, do con vợ trắng Huyền Băng của lão phu nhạt được.

- Ủ ... phải, nhật được hai đứa trẻ lớn bé như nhau !

- Thuyền chủ lầm rồi, là ba đứa mới phải.

Thuyền chủ nghe thấy Dị Tú nói như thế giật mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Ba đứa ư ? Thế hai đứa nữa hiện ở đâu ?

Dị Tú thở dài một tiếng rồi đáp:

- Một đứa đã chết ...

- Chết rồi ư ?

Thuyền chủ hỏi như vậy rồi bỗng y khẽ rùng mình hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất kỳ lạ rồi hỏi tiếp:

- Thế còn một đứa nữa ?

- Ảo Ảnh đạo giả người chưởng môn đời trước của phái Côn Lôn và cũng là bạn cũ của lão phu đã lãnh đi rồi.

- Y là ...

- Đệ tử thừa kế chưởng môn đời trước của phái Côn Lôn và hiện đang ở trên thuyền Tử Vong của thuyền chủ !

Tử Vong thuyền chủ cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi lại chăm chú nhìn Phương Sách hồi lâu rồi đột nhiên quát lớn:

- Bốn thuyền chủ định đem tên đệ tử này của bạn xuống thuyền đấy.

Phương Sách nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên, tay cầm vào cán kiếm dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng.

Huyền Cốc Dị Tú mỉm cười, giọng rất ôn tồn nói với Tử Vong thuyền chủ tiếp:

- Lão phu có mấy lời muốn hỏi thuyền chủ.

- Người cứ nói ra đi.

- Thuyền chủ với Sách nhi có liên can gì ?

- Không thể trả lời được !

- Thuyền chủ bắt cóc người thừa kế chưởng môn của phái Côn Lôn có liên can đến việc này chăng ?

Tử Vong thuyền chủ mắt lộ hung quang hậm hực quát lớn:

- Không thể nói cho người biết được !

- Tại sao bây giờ thuyền chủ lại muốn gọi Sách nhi lên Tử Vong thuyền như thế ?

- Xưa nay bốn thuyền chủ không bao giờ nói đến câu thứ ba không thể nói được như thế cả. Hiện giờ bốn thuyền chủ phải đem người đi đây.

Nói xong y muốn ra tay nhưng thấy thiếu nữ áo xanh vẫn còn ở trong tay người nên y lại thả tay lại luôn.

Dị Tú cười như điên như khùng, mắt thì liếc nhìn đệ tử của mình đang giận dữ và lăm le muốn ra tay thử tài nên ông ta lại nói với Tử Vong thuyền chủ:

- Lão phu rất muốn lãnh giáo mấy thế võ của Tử Vong thuyền chủ, người có tên tuổi lừng danh giang hồ khiếp chấn võ lâm. Nhưng lão phu vẫn chưa nói xong, lão phu còn một câu này muốn hỏi nữa !

- Bốn thuyền chủ đặc biệt cho phép một phen ! Nói đi !

Dị Tú nhìn thiếu nữ áo xanh đang bị mình nắm chặt và hỏi tiếp:

- Con nhỏ này là ai ?

- Người hỏi để làm chi ?

Tử Vong thuyền chủ có vẻ kinh ngạc hỏi lại như vậy, Dị Tú cũng bắt chước giọng nói của y hỏi tiếp:

- Lão phu muốn biết thân thế lai lịch của nó.

- Nó có liên can gì với người đâu ?

- Nếu thuyền chủ không nói để lão phu nói hộ nhé ?

- Bốn thuyền chủ chỉ có thể nhường nhịn thêm ba câu nữa thôi là phải đem người đi ngay.

- Cô bé áo xanh này có huyết hải thâm cừu người chưởng môn của phái Côn Lôn phải không ?

Tử Vong thuyền chủ nghe nói giật mình đến thót một cái, nhưng vì y có cái áo da cá trùm cả người lẫn mặt nên không trông thấy sắc mặt của y được. Chỉ nghe thấy y khề kêu “hừ” cũng đủ biết y kinh hoảng như thế nào rồi.

Dị Tú có phải là người thường đâu, đã biết rõ Tử Vong thuyền chủ đang kinh hoảng nên ông ta vẫn tươi cười và không đợi chờ đối phương trả lời lại hỏi:

- Có bé này bị thuyền chủ lượm được từ hồi còn chưa biết nói phải không ?

Tử Vong thuyền chủ càng kinh hải thêm, hai cánh tay đã bắt đầu run lẩy bẩy nhưng vẫn gượng hỏi lại:

- Người định lợi dụng nó để thi hành kế phản gián ...

Y chưa nói dứt đã thét lên một tiếng như hổ gầm và nhảy xổ lại nhanh như điện chớp ra tay tấn công Dị Tú như vũ như bão.

Phương Sách bỗng rút kiếm đẩy chưởng thì Dị Tú đã nắm lấy vai chàng lôi về phía sau, chàng bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực vô hình lôi mình lên.

Dị Tú tray trái cấp thiếu nữ áo xanh tay phải lôi Phương Sách đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng và ông ta nhìn lại chỗ đứng vừa rồi thì thấy cây cỏ đều bị cháy hết, đất cũng bị cháy xém và hầy còn có khói bốc lên nghi ngút nên ông ta cũng phải kinh hãi thẳm. Ông ta cười nhạt một tiếng đẩy Phương Sách ra và nói tiếp:

- Con hãy dùng Lưỡng Nghi cương khí của sư phụ truyền thụ cho mà thử công lực xem sao ?

Phương Sách đã nghe Huyền Cốc Dị Tú nói qua võ học của Tử Vong thuyền chủ rất kỳ dị, có lẽ y đã luyện Hỏa Cương khí công rồi. Vừa rồi chàng lại thấy kinh phong của y làm cháy xém cả mặt đất như vậy, chàng cũng phải kinh hãi thẳm. Nhưng chàng nghĩ lại mình đã khổ học mười tám năm trời, nay lần đầu tiên đối địch với một đối thủ lại là Hồn Thế Ma Vương tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, thủ đoạn ác độc cũng không ai bằng. Tuy trong lòng hơi hoảng sợ nhưng hùng tâm của chàng cũng không kém bông bột nên chàng chỉ lăm le muốn đấu với kẻ địch một phen. Chàng thấy sư phụ bảo như vậy liền vận Lưỡng Nghi cương khí vào hai bàn tay và hăng hái tiến lên luôn ...

Tử Vong thuyền chủ thấy vậy kêu “ủa”, hai mắt lộ vẻ kinh hoảng, y đã khét tiếng Hồn Thế Ma Vương mà không hiểu tại sao lại lùi bước trước một thiếu niên chính khí lẫm lẫm như vậy ?

Y kêu “ủa” một tiếng với giọng run run nói:

- Con ... người ... người ...

Phương Sách vẫn hăng hái tiến lên như thường. Thuyền chủ cũng với giọng run run nói tiếp:

- Ta ... không thể ... ra tay ... đánh người ...

Y thấy Phương Sách vẫn lẫm lẫm tiến lên lại nói tiếp:

- Con đã bị lão quỷ đánh lừa !

Phương Sách vẫn không nghe cứ tiến lên hoài. Thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con không thể đấu với ta được đâu ...

Phương Sách tiến bước một, bước nào cũng có tiếng kêu “thình thịch”. Tử Vong thuyền chủ thì loạng choạng lui bước. Dị Tú dắt thiếu nữ áo xanh theo sau tiến lên.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi:

- Con có biết thân thế của con ra sao không ?

Phương Sách nghe nói liền động lòng và nghĩ bụng:

“Mười tám năm nay không thấy sư phụ nhắc nhở đến thân thế của ta nửa câu ... ”

Chàng bỗng ngừng bước trở mắt lên nhìn đối phương có vẻ dò hỏi.

Tử Vong thuyền cũng ngừng bước với giọng bi đát nói:

- Con có biết cha mẹ con hiện giờ ở đâu không ?

Phương Sách trông thấy sư phụ ngăn người ra không trả lời lại càng ngạc nhiên thêm. Thuyền chủ lại ói tiếp:

- Con có biết mẹ thân sinh ra con trong lúc mới sinh con ra còn phải kiên cử mà đã bị người ta luân phiên hãm hiếp.

Phương Sách nghe tới đó đã cảm thấy đau lòng thì Thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con có biết mẹ con bị kẻ thù luân phiên hiếp dâm rồi lại còn bị cắt đứt đôi vú, bị đánh một trận đòn sa cùng còn bị phân thây ra làm năm mảnh mà chết ... ?

Nước mắt đã chạy quanh hai khóe mắt Phương Sách, vẫn để ý nghe thuyền chủ nói tiếp:

- Con có biết cha của con bị người đuổi đánh chém giết sau cùng phải nhảy xuống vực thẳm sâu muôn trượng không ?

Phương Sách đôi môi mấp máy hai tay run lấy bầy đưa mắt nhìn sư phụ, chàng thấy Dị Tú chỉ cau mày lại suy nghĩ thôi.

Thì ra ông ta cũng không biết rõ thân thế của Phương Sách nên ông ta nghĩ bụng:

“Chả lẽ lời nói của Tử Vong thuyền chủ là sự thực chăng ?”

- Con có biết cha con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng ...

Nghe thuyền chủ nói tới đó Phương Sách rùng mình đến thót một cái, hai vai rung động hoài. Tử Vong thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con có biết sau khi cha con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng rồi, kẻ thù còn rắc những thuốc pháp bồ cốc xuống dưới vực thẳm để cho xác và xương thịt của cha con tan ra tro không ? ... Con có biết chúng làm như thế đã thôi đâu, chúng còn đẩy hàng vạn cân đá xuống dưới vực sâu vì sợ cha con chưa chết hẳn ...

Phương Sách nghiêng răng kêu “còm cộp” nước mắt nhỏ ròn xuống như suối. Tử Vong thuyền chủ cũng khóc sướt mướt. Dị Tú là cái thế dị nhân nghe tới đây cũng phải đứng ngăn người ra còn thiếu nữ áo xanh cũng nức nở khóc theo.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi tiếp:

- Con có biết con đang nói chuyện với ai không ?

Phương Sách nghe thấy thuyền chủ hỏi như vậy như bị sét đánh ngang tai và cứ đứng ngăn người ra đó thôi, không biết trả lời như thế nào cho phải.

- Người đó chính là người cha khổ nạn của con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng, bị ném thuốc pháo xuống thiêu đốt sau lại bị đẩy hàng vạn cân đá xuống chôn sống mà may mắn không chết đấy không ?

Phương Sách khóc òa lên, vội tiến lên một bước ôm chặt lấy Tử Vong thuyền chủ. Hai cha con ôm nhau khó clóc ... sau khi sống đi chết lại mới tái ngộ nên nước mắt của hai người cứ tuôn ra như thể nước sông Dương tử cuộn cuộn chảy vậy.

Huyền Cốc Dị Tú đứng cạnh đó thấy thế liền hỏi Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Tử Vong thuyền chủ chả hay thuyền chủ là ai thế ?
- Lão phu ư ? Lão phu là cha của Phương Sách ... đệ tử đích truyền của các hạ đấy.
- Thế còn tên họ của thuyền chủ ?
- Đã không nhắc nhở tới từ lâu rồi.
- Thuyền chủ bị người ta đẩy xuống dưới vực thẳm ở đâu thế ?

Tử Vong thuyền chủ hơi run run nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh và đáp:

- Bây giờ tạm thời không thể nói ra cho các hạ hay biết vội.
- Thế thuyền chủ bị ai đẩy xuống vực thẳm ?
- Cao thủ của đương kim bảy đại môn phái.

Dị Tú ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Lúc ấy có ba đứa trẻ còn sống sót. Vậy sao thuyền chủ lại xác định Sách nhi là con của thuyền chủ được ?

Phương Sách nghe thấy sư phụ hỏi như vậy ngẩn người ra giây lát rồi vội buông tay ra lui về phía sau hai bước, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt của thuyền chủ.

Thuyền chủ vội kêu la:

- Con đừng có nghi ngờ nữa. Trông thấy mặt của con cha đã nhận ra ngay.

Dị Tú lại hỏi:

- Mặt của Sách nhi giống hệt mặt của thuyền chủ ư ? ... Thế mặt thực của thuyền chủ ?

- Không, nó không giống lão phu mà chỉ giống mẹ nó thôi.

- Thế còn hai đứa trẻ kia là những ai ?

- Là con của kẻ thù cũng bị rớt xuống dưới vực thẳm với lão phu một lúc. Chúng là anh em sinh đôi.

- Thuyền chủ lên núi Côn Lôn bắt cóc người thừa kế chưởng môn của họ nhưng nhận thấy không phải là của mình, thuyền chủ mới lên Huyền Băng cốc tìm kiếm phải không ?

- Lại còn kiếm thấy thị nữ của nội nhân là người âm ba đứa trẻ bị thương nặng nên con vợ trắng của các hạ mới âm được ba đứa trẻ ấy đi. Sau nữ tì ấy được người khác cứu chữa cho mới thoát chết. Nhờ có y thị, lão phu mới biết lên Huyền Băng Cốc tìm đến các hạ ...

Dị Tú chỉ thiếu nữ áo xanh mà mình đang dặt hỏi tiếp:

- Thuyền chủ định đối xử với con hỏ này ra sao ?

Hai mắt bỗng dịu hẳn, mặt lộ vẻ cầu xin, nhưng chỉ nhìn Dị Tú không thôi chứ không nói nửa lời.

Dị Tú thấy vậy liền nói tiếp:

- Đã bốn mươi năm rồi lão phu chưa hề bước chân vào giang hồ nên không biết một tí gì về tình trạng của võ lâm cả. Mãi tới mười ngày trước đây thuyền chủ lên Huyền Băng Cốc tự động nói ra hành vi hung ác và đấu với lão phu một chưởng rồi. Lúc ấy lão phu mới có ý tái xuất giang hồ ... mười bảy năm về trước Ảo Ảnh đạo giả, người bạn đại lý chưởng môn của phái Côn Lôn và cũng là bạn cũ của lão phu hấp tấp lên Huyền Băng cốc một phen. Một năm sau. Một năm sau một tên nội đồng của y ngẫu nhiên được con vợ trắng của lão phu âm tới. Y nói y bị thương nặng và con gái cứng đã ... mất tích ...

Thuyền chủ vội ngắt lời Dị Tú:

- Các hạ đừng nói tiếp nữa ...

- Sao thuyền chủ thương con mình mà không nghĩ tới người khác.

Thuyền chủ rất khích động đáp:

- Lão phu thương con nhỏ này như thương đệ tử của các hạ vậy.

Dị Tú nhìn thiếu nữ áo xanh thấy đôi mắt đen to của nàng đen nhánh và lóng lánh, vẻ mặt ngây thơ nên lời nói của ông ta nói tới cửa miệng rồi lại nuốt ngược lại không nói nữa

Tử Vong thuyền chủ gây cản đến mình mẩy run lẩy bẩy chỉ sợ Dị Tú nói nốt đoạn cuối cùng. Bây giờ thấy Dị Tú không nói nữa, y mới thở hắt ra một cái mình mẩy nhẹ nhõm ngay.

Dị Tú lại ngắm nhìn sắc mặt của thiếu nữ một hồi rồi cau mày khẽ nói:

- Nghiệp duyên ! Nghiệp duyên !

Nói xong ông ta buông tay ra ngay. Thiếu nữ như con chim con về tổ vội nhảy xổ vào lòng của Tử Vong thuyền chủ luôn.

Huyền Cốc Dị Tú bỗng trợn ngược đôi lông mày hiền từ lên và khẽ rú một tiếng rồi nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, chúng ta lại đấu thêm một chưởng nữa nhé.
- Bồn thuyền chủ rất cảm ơn các hạ đã giữ lời ...
- Lão phu ẩn tích giang hồ mấy chục năm rồi. Thuyền chủ là người đầu tiên chống đỡ nổi chưởng lực của một chưởng của lão phu đấy ...
- Bồn thuyền chưởng tự nhận Hỏa Cương chân khí của mình còn kém Lưỡng Nghi khí của các hạ một mức.

Dị Tú ngừng mặt lên trời cười ha hả một cách hài lòng. Tiếng cười của ông ta như rỗng lượn trên trời không và mặt nước của sông Dương Tử hình như cũng bị rung động đến gợn những sóng nhỏ lăn tăn.

Trời tối sầm, sóng gió ào ạt kéo tới càng lúc càng mạnh. Đó là triệu chứng của trận giông bão sắp xảy ra.

Giữa giong sông Dương Tử bỗng có những bóng đen nổi lên chằng chịt, người, thuyền, từng hàng từng đợt một, nổi lên trên mặt nước. Và cả trong rừng cũng có rất nhiều người đang lảng lạng xuất hiện.

Tử Vong thuyền chủ đã cảnh giác, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi vội đẩy thiếu nữ áo xanh ra khỏi lòng mình và nói:

- Thực nhi, con về ngay đi.
- Không, con phải theo cha !

Thuyền chủ lại nhìn xung quanh một lần nữa, mặt tỏ vẻ lo âu vội nói tiếp:

- Con nên nghe lời cha.
- Không ! Thực nhi phải ở lại giúp cha đánh lui chúng.
- Chúng ... chúng đã tới nơi rồi ...

Mặt biến sắc, thuyền chủ vội vàng nói như vậy, nhưng thoáng cái thôi, sắc mặt của y lại lạnh lùng như trước, ngay hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng sắc bén như kiếm ác độc khôn tả.

Đằng xa bỗng có tiếng người vọng tới:

- Tử Vong thuyền chủ, hiện giờ cả trên bộ lẫn dưới sông chúng ta đều giăng thiên la địa võng rồi, dù người có cánh cũng không thể bay khỏi được nơi đây đâu.

Trong rừng rậm có một số người nháy ra, ba người đi đầu lại chính là Võ Lâm tam lão, ba vị đại chưởng môn của ba đại môn phái, tiếng tăm lừng lẫy khắp hoàn vũ và đệ tử có khắp thiên hạ.

- - - o0o - - -